

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/87/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1421202175
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1421202175.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobkyne: V. O., I.. XX.XX.XXXX, V. XXX, V., zastúpenej: AKMN legal s. r. o., Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 36 864 463, proti žalovanému: iClinic plus s. r. o., Dlhé Diely I/6A, Bratislava, IČO: 36 835 528, zastúpeného: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., Dobšinského 12, Bratislava, IČO: 47 238 232, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 11C/36/2021-129, zo dňa 20.1.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdzuje.

II. Žalobkyni priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni titulom nemajetkovej ujmy sumu 8.000 eur (výrok I.), vo zvyšku žalobný návrh žalobkyne zamietol (výrok II.) a žalobkyni proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške nároku 100 % (výrok III.). V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 30.8.2021 domáhala od žalovaného zaplata sumy 20.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

2. K dôvodom žaloby uviedla, že dňa 28.8.2018 navštívila žalovaného so zámerom predoperačného vyšetrenia. Bola jej diagnostikovaná začínajúca katarakta a odporúčené riešenie s implantáciou trifokálnych šošoviek, metódou femto katarakta s tým, že už nebude musieť nosiť okuliare. V dňoch 22.10. a 23.10.2018 absolvovala operácie realizované spoločnosťou MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o.. Pri kontrolných pooperačných vyšetreniach uviedla subjektívne ťažkosti, keď do diaľky videla dobre, ale do blízka nie a mala bolesti pravého oka, ktoré sa stupňovali, napr. dvojité videnie a zlé videnie na všetky vzdialenosti. So svojím stavom vyjadrila nespokojnosť, avšak nedostala žiadne relevantné informácie o ďalšom riešení. Nakoľko sa stav nezlepšoval, konzultovala ho na iných očných klinikách, pričom na klinike VESELY jej uviedli, že vzhľadom na jej zdravotný stav by operáciu nevykonali, ani keby ju žiadala. Na klinike NeoVízia potom v roku 2019 absolvovala operačný zákrok - implantáciu prídavnej pseudofakickej šošovky, lebo výmena trifokálnej šošovky bola označená za nebezpečnú. Ku dňu podania žaloby bol jej stav lepší oproti stavu po operačnom zákroku u MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o., ale bol stále horší ako pred operáciou. V žalobnom návrhu následne podrobne popísala svoje pocity a prežívanie (onedlho po operácii zistila, že ráno nevidí na budík, išla spať s nádejou, či ráno bude budík vôbec vidieť, koľko tento stav bude pretrvávať, mala z tohto stavu paniky a aj z dôvodu neriešeného zdravotného stavu nebola schopná pracovať, nemohla šoférovať, nemohla pri chôdzi zaznamenať stúpanie, klesanie, prevýšenie cez obrubníky, schody ani

ísť von bez sprievodu, nedokázala navliecť niť do ihly, vytrhať si obočie, zaostriť do blízka ako pred operáciou, bola tri mesiace dočasne práceneschopná), stav zraku, videnia a život po absolvovaní operácie. Na základe podnetu žalobkyne doručeného dňa 18.6.2019, Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej tiež „úrad“) v Oznámení zo dňa 26.5.2021 po prešetrení konštatoval identifikované pochybenie pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti u žalovaného.

3. Z pohľadu žalobkyne nielenže nedošlo k očakávanému zlepšeniu, ale naopak došlo k zásadnému zhoršeniu zdravotného stavu, čo malo za následok zhoršenie kvality života a obmedzenie možnosti realizovania sa. Výsledkom bola obava žalobkyne z ďalšieho zhoršenia, nutnosť absolvovať následné zdravotnícke výkony, ktoré sami o sebe (laser korekcia) sú pre zdravie riskantné. Podľa ustálenej právnej praxe protiprávne konanie, ktorým bolo aj konanie žalovaného, sa vo sfére zdravia môže negatívne prejavíť nielen v zhoršení zdravia, ale aj tak, že na základe zdravotnej starostlivosti k zlepšeniu zdravotného stavu nedôjde, a to aj napriek tomu, že sa to dalo očakávať s ohľadom na predpokladaný postup lege artis. V danom prípade nesprávna diagnostika realizovaná žalovaným v predoperačnom vyšetrení spustila reťaz následkov, ktoré už nie je možné odstrániť, hoci operačný zákrok prebehol správne, ale na základe nesprávnych údajov z predoperačného vyšetrenia žalovaného. Dôvodila, že postup žalovaného zasiahol do jej telesnej integrity zhoršením zdravia, ale aj stratou očakávaného zlepšenia zdravia. Poukázala na § 4 ods. 3 zákona

č. 576/2004 Z. z., pričom argumentovala, že žalovaný porušil uvedenú povinnosť, dopustil sa protiprávneho konania a zasiahol do práva na ochranu jej života a zdravia. Zásahom došlo k narušeniu jej osobného a pracovného života s následkami, ktoré nie je možné bez významného rizika zvrátiť ani navrátiť pôvodný stav. Bola názoru, že závažnosť vznikutej ujmy je mimoriadne vysoká, nakoľko zrak je zmyslom, ktorý je pre človeka absolútne podstatný pri každodennej činnosti a žalovaný tento zmysel zásadným spôsobom poškodil. Dodala, že je nútená neustále riešiť svoj zdravotný stav a zažívať neistotu ohľadom jeho budúceho vývoja, keďže následky pretrvávajú neustále. V dôsledku negatívnych skúseností so žalovaným má strach absolvovať operačné zákroky na nápravu žalovaným vyvolaného stavu, obáva sa trvalej straty zraku, čo ovplyvňuje jej možnosť rozhodnúť sa zákroky podstúpiť. Zdôraznila, že uvedenému zodpovedá aj výška nemajetkovej ujmy, pričom žalovaný sa sám nepokúsil navrhnúť formu morálneho zadostučenia.

4. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovým zisteniam uviedol, že dňa 28.8.2018 absolvovala žalobkyňa u žalovaného predoperačné vyšetrenie s diagnostickým zistením a záverom odporúčenej operácie: femtokatarakta s implantáciou trifokálnou IOL o.u. Správa obsahovala poučenie v zmysle zákona č. 576/2004 Z. z.: „...o anamnéze, fyzikálnom vyšetrení, odbere krvi a biologického materiálu na diagnostické účely“, taktiež bola poučená „o všetkých ďalších plánovaných vyšetrovacích metódach a o príslušných možnostiach farmakologickej a chirurgickej liečby. Bola poučená o možných následkoch a rizikách poskytnutia a odmietnutia zdravotnej starostlivosti. S navrhovanými postupmi slobodne súhlasí.“ Správa bola podpísaná žalobkyňou (č. l. 14 spisu).

5. Listina označená ako Súhlas k operácii sivého zákalu alebo iného výkonu zdravotníckej starostlivosti v rámci jednodňovej chirurgie a úhrade doplatku, vydaná spoločnosťou MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. nebola žalobkyňou podpísaná (č. l. 16 spisu). Z Prepúšťacej správy vydanéj MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. dňa 22.10.2018 a dňa 23.10.2018 vyplynulo, že boli vykonané nekomplikované operácie sivého zákalu vľavo a vpravo s implantovanou umelou vnútroočnou šošovkou v lokálnej anestéze podľa Operačných protokolov; žalovaná bola v dobrom stave prepustená domov (č. l. 17 až 19 spisu). Podľa Kontrolných správ po operácii katarakty od MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. zo dňa 29.11.2018 a zo dňa 11.12.2018 bola žalobkyňa nespokojná, nevidela dobre ani do diaľky, ani do blízka, pravé oko ju pobolievalo, s doporučeným záverom: „YAG laser kapsulotomia o.u.“ (č. l. 22 a 23 spisu).

6. Z Lekárskeho nálezu od VESELY, očná klinika, zo dňa 2.12.2018 vyplynulo, že žalobkyňa bola informovaná o možnostiach nápravy stavu - refrakčného prekvapenia, s návrhom výmeny: 1/ PC IOL, 2/ YAG kapsulotómia, 3/ Laserová dokorekcia zvyškovej dioptrickej chyby. K vzniku refrakčného prekvapenia žalobkyne došlo pravdepodobne na základe nesprávneho výpočtu dioptrickej mohutnosti PC IOL počas predoperačného vyšetrenia, kde nebol zohľadnený predchádzajúci refrakčný zákrok na rohovke v r. 2005 (č. l. 24 spisu). Podľa Lekárskych správ W. L. B. z očnej kliniky NeoVízia zo dňa 1.2.2019, 5.3.2019 a 6.3.2019 bola implantovaná prídavná pseudofakická IOL „Add on“ o.-sin. šošovka

(č. I. 26 až 28 spisu). Podľa Lekárskeho nálezu zo dňa 12.3.2019 od kliniky NeoVízia sa videnie žalobkyne zhoršilo od 7.3.2019, bola sklamaná a frustrovaná, videla horšie do blízka (č. I. 28 spisu).

7. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalovaný v konaní predložil dôkazy: Obrázky č. 1 a č. 2 o výpočte biometrickej hodnoty vnútroočnej šošovky v režime, ktorý zohľadňuje skutočnosť, že žalobkyňa v minulosti absolvovala refrakčný zákrok (č. I. 57 a 58 spisu). Z Lekárskych správ od kliniky NeoVízia zo dňa 30.3.2020 a 25.10.2021 vyplynulo, že žalobkyňi bola realizovaná YAG kapsulotómia (č. I. 75 až 78 spisu).

8. Zistil tiež, že žalobkyňa podala dňa 28.5.2019 na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou podnet - sťažnosť na liečebný postup a na preskúmanie správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti, a to proti 1/ žalovanému a 2/ MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o.. Mala za to, že u žalovaného nebolo vyšetrenie dňa 28.8.2018 vykonané správne a neboli buď vôbec alebo boli zle vyhodnotené aspekty majúce zásadný význam pri posudzovaní vhodnosti operačného zákroku; výpočty na vykonanie implantátu boli chybné, lebo nevzali do úvahy korekcie zraku vykonané v minulosti. V Oznámení o výsledku prešetrenia podnetu žalobkyne od Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 26.5.2021 úrad konštatoval, že zdravotná starostlivosť nebola žalobkyňi zo strany žalovaného v dohliadanom období poskytnutá správne, v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.; následná zdravotná starostlivosť, samotné operačné výkony na oboch očiach, boli však u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. technicky realizované správne. Úrad konštatoval, že identifikované pochybenie pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nastalo u žalovaného, kde bolo realizované primárne predoperačné vyšetrenie a merania. Ako pochybenie hodnotil skutočnosť, že došlo k refrakčnému prekvapeniu na ľavom oku, na základe nesprávneho výpočtu dioptrickej mohutnosti vnútroočnej šošovky počas predoperačného vyšetrenia zo dňa 28.8.2018, kde nebol zohľadnený predchádzajúci refrakčný zákrok na rohovke v roku 2005, keď u pacientov po predchádzajúcich laserových operáciách na rohovke, je nutné tieto zohľadniť pri biometrickom meraní. Ďalej uviedol, že biometrické merania doložené v dokumentácii, ktoré boli robené v zdravotníckom zariadení žalovaného, túto laserovú operáciu nezohľadňovali a výsledná refrakcia nezodpovedala očakávanej, pričom u žalovanej došlo k posunu do hypermetropie - ďalekozrakosti. Dodal, že refrakčné prekvapenie je jednou z možných komplikácií po operácii katarakty s implantáciou vnútroočnej šošovky a ide o stav, ktorý je možné riešiť buď pomocou laserovej korekcie alebo implantáciou tzv. add on vnútroočnej šošovky (č. I. 30 spisu).

9. Žalobkyňa vo výsluchu okrem skutočností uvedených v žalobe doplnila, že slabšie videla do blízka, bolo jej uvedené, že bude schopná rýchlo sa vrátiť do práce a uvidí hneď. Neexistuje ale osobitné poučenie o rizikách z hľadiska kvantity a kvality informácií.

S informáciami, s ktorými bola potom konfrontovaná vôbec nedisponovala. W.. Ď. pri osobnom stretnutí zľahčoval, že sa nič nedeje keď nemala predoperačné výsledky krvi, roztrhal pred ňou aj súhlas, ale vybrala si, keďže ako lekárovi mu dôverovala. Po operácii do diaľky videla hneď všetko, ale do strednej a krátkej vzdialenosti nevedela čítať. Povedali jej, že je to proces, že sa to zlepší. Videnie sa však zhoršovalo, často chodila na kliniku, začala sa báť. Stav videnia do stredy a na blízko sa nezlepšoval, doma strácala obrysy, zažila šok, potkla sa, nevedela odhadnúť vzdialenosť, bála sa šoférovať, bola vyradená z práce. Nakoniec sa dozvedela, že je to v poriadku a je to neurologický problém. V rámci konzultácie na inej klinike jej bolo uvedené, že je to refrakčné prekvapenie, oko je technicky v poriadku. Znova to išla riešiť, ale zas povedali to isté a žiadne riešenie nenavrhl, nik jej nevedel povedať čo bude. Dozvedela sa, že nová šošovka bola zle vypočítaná. Mala možnosť výmeny vnútroočnej šošovky s rozbitím implantovanej, vsadiť tam ďalšiu šošovku a vykorigovať to, čo však bolo veľmi riskantné. Uvedomovala si, že musí na seba prevziať riziko. Aktuálne má videnie iné, technické, môže šoférovať, ale šošovka neakomoduje, jeden čas prestala vidieť, nechcela to riešiť, bála sa, ale nakoniec bola na kapsulotómii. Nemala chuť vstúpiť na očné kliniku, hrozí, že aj reálne oslepne, došlo jej čo sa stalo, kam sa až dostala. To čo išla riešiť už nebude, nebude môcť dobre čítať, čo pôvodne chcela, zrak jej pláva. Mali sa k tomu postaviť, vysvetliť o čo ide, čo sa nestalo.

10. Z výsluchu svedkyne N. B. vyplynulo, že sa so žalobkyňou poznajú od roku 2012, žalobkyňa je jej nadriadená. Žalobkyňa mala podozrenie na šedý zákal, preto ju viezla na operáciu. Po operácii žalobkyňa uviedla, že vidí dobre, aj šišku na strome. Po 2-3 dňoch uvádzala, že ju režu oči akoby mala piesok, že horšie vidí, potom že nič nevidí, akoby hmlu, odporučila jej preto konzultovať aj iné vyšetrenie, kam ju aj odviezla. Keď sa stmievalo, bola tma, žalobkyňa mala problém chodiť, potkýnala sa. Mala

vedomosť, že žalobkyňa má problémy keď je šero, musí si nahmatať schody, má problém čítať papierové knihy, potrebuje nasvietiť svetlo. Na otázky svedkyňa uviedla, že psychicky to žalobkyňu položilo, hrozilo, že nebude vidieť, prežívala to veľmi zle.

11. Vykonaným dokazovaním, na základe výsluchu žalobkyne a listín mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobkyňa absolvovala u žalovaného dňa 28.8.2018 predoperačné vyšetrenie a na jeho podklade podstúpila v zdravotníckom zariadení poskytovateľa MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. dňa 22.10.2018 a 23.10.2018 operačný zákrok s implantáciou trifokálnych šošoviek s tým, že nebude nosiť okuliare. Po vykonaní operačného zákroku sa podrobila opakovane pooperačnej kontrole u operátora, kde prezentovala nespokojnosť s tým, že nevidí dobre do diaľky, do blízka, pravé oko ju pobolieva, má subjektívne ťažkosti, kde bola odporučené čakať, že sa to zlepší, prípadne absolvovať YAG kapsulotómiu. Nakoľko k úprave stavu nedošlo, pocit zhoršeného videnia sa prehĺbil a stav sa zhoršil, pričom zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti nebol ponúknutý adekvátny prístup a riešenie tejto situácie, stratila dôveru voči žalovanému, aj operatérovi. Po konzultáciách na ďalších očných klinikách a prvotnom zistení, že sa jedná pravdepodobne o refrakčné prekvapenie, boli žalobkyňi odporučené riešenia spôsobom napr. kapsulotómia, pridaná šošovka a pod. Na klinike NeoVizia jej bola v marci 2019 implantovaná prídavná sekundárna šošovka na každé oko, pričom v rokoch 2020 a 2021 sa podrobila na tejto klinike aj zákroku YAG kapsulotómia. Žalobkyňa podala podnet na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, kde bolo identifikované pochybenie žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Pochybenie žalovaný popieral.

12. Na ozrejmienie právneho stavu súd prvej inštancie uviedol, že jednou z prvoradých hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku je život, zdravie, telo, telesná integrita každého jednotlivca, jeho nedotknuteľnosť a súkromie. Telesná integrita tvorí ako fyzický substrát integrálnu súčasť každej osobnosti fyzickej osoby ako individuality. Občiansky zákonník vytyčuje zdravie a život a tým celé telo ako základné hodnoty osobnosti každej osoby a poskytuje mu ochranu; ľudské telo tvorí integrálnu súčasť osobnosti človeka ako právneho subjektu. Osobnostné práva predstavujú absolútne subjektívne práva, ktoré náležia výlučne fyzickým osobám a možno ich charakterizovať ich výlučnosťou, všeobecnosťou, nepremiateľnosťou a neprekludovateľnosťou. Na rozdiel od osobnostných práv, právo na náhradu škody patrí tak fyzickej ako aj právnickej osobe. Toto právo nemá absolútnu, ale relatívnu povahu, nemá rýdzo osobnostnú, ale majetkovú povahu a preto sa premičuje. Poukázal na to, že v podstate každý medicínsky výkon zasahuje do fyzickej, biochemickej či psychickej integrity pacienta, teda má reálny potenciál poškodiť. Nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť zapríčiňuje aj neoprávnený zásah do osobnosti - práva na ochranu súkromia, dôstojnosti človeka a zdravia. Obsahom práva na telesnú integritu je všeobecný zákaz neoprávnených zásahov občianskoprávných subjektov do telesnej integrity osoby, na ktorú sa toto právo vzťahuje. Platný Občiansky zákonník a právna teória od seba odlišujú právo na ochranu osobnosti a s ním spojené právo na nemajetkovú ujmu podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a právo na náhradu škody podľa § 415 až § 450 Občianskeho zákonníka. Z koncepcie tejto právnej úpravy, ktorá rozlišuje medzi inštitútom ochrany osobnosti a inštitútom náhrady škody potom vyplýva, že nároky majúce základ v týchto inštitútoch sú samostatné a nezávislé a zároveň každý z nich poskytuje ochranu iným zložkám v rámci duševnej integrity človeka.

13. Dodal, že súčasná právna teória označuje neoprávnený zásah do zdravia fyzickej osoby v rámci ochrany osobnosti pojmom nemajetková ujma. Pod uvedeným však nemožno rozumieť škodu na zdraví, ktorá je pojmovo samostatná a systematicky odlišne upravená. Nemajetková ujma vzniká v dôsledku porušenia právnej povinnosti v inej než majetkovej sfére fyzickej osoby. Na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť splnené zákonné predpoklady a to: (i) existencia zásahu, ktorý vyvolal alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených § 11 Občianskeho zákonníka; (ii) neoprávnený protiprávny charakter zásahu a (iii) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a neoprávnenosťou. Nemajetkovou ujmu je podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka taká ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Takáto ujma sa teda bezprostredne nepremiata do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby. Treba ju preto odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami podľa § 16 Občianskeho zákonníka a inej nemajetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby, za ktorú sa náhrada poskytuje podľa iných ustanovení (§ 444 Občianskeho zákonníka a nasl.).

14. Doplnil tiež, že zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je dosiahnuť vyváženosť miery ujmy na hodnotách ľudskej dôstojnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy a s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a poskytnúť čo najúplnejšiu a najúčinnnejšiu občianskoprávnú ochranu osobnosti fyzickej osoby. Na rozdiel od toho, zmyslom náhrady ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej fyzickej integrity fyzickej osoby podľa § 444 Občianskeho zákonníka je pokúsiť sa poskytnúť relutárnu náhradu za ujmu spôsobenú poškodením zdravia, jeho liečenia alebo odstraňovania následkov (bolestné), resp. za ujmu na zdraví, ktorá má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (sťaženie spoločenského uplatnenia). Z uvedených dôvodov nie je možné stotožniť právo na náhradu škody na zdraví a právo na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zásahu do osobnostnej sféry týkajúcej sa zdravia či súkromia. Právo na ochranu osobnosti primárne poskytuje ochranu pred zásahmi do psychickej morálnej integrity človeka, pričom právo na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia poskytuje prevažne ochranu popri zásahoch do fyzickej integrity jednotlivca.

15. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci si žalobkyňa jednoznačne uplatnila nárok na ochranu osobnosti titulom nemajetkovej ujmy a nie na náhradu škody na zdraví titulom bolestného alebo sťaženia spoločenského uplatnenia, prípadne inej škody.

K predoperačnému vyšetreniu u žalovaného, ako skutočnosti od ktorej si odvodzovala svoj nárok v konaní, došlo dňa 28.8.2018. Žalobný návrh bol súdom prvej inštancie prijatý elektronicky dňa 30.8.2021 (v pondelok), nakoľko posledný deň lehoty (28.8.2021) pripadol na sobotu. Podľa § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že žalobkyňa si nárok uplatnila v trojročnej premlčacej lehote, a nie je premlčaný. Uviedol tiež, že spornou v konaní bola otázka, či žalobkyňa bola zo strany žalovaného poskytnutá zdravotná starostlivosť pri vykonanom predoperačnom vyšetrení dňa 28.8.2018 správne a ak nie, či nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť bola v príčinnej súvislosti s následkom predstavujúcim neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne, keď došlo ku vzniku a rešazeni zdravotných komplikácií, ktoré bolo nevyhnutné žalobkyňou riešiť vyššie uvedenými postupmi (vyšetreniami, konzultáciami, lekárskymi zákrokmi: sekundárnou implantáciou šošoviek a YAG kapsulotómiou), čo ovplyvnilo psychický stav, súkromný aj pracovný život žalobkyne.

16. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný porušil svoju zákonnú povinnosť a neposkytol jej zdravotnú starostlivosť správne. Svoje tvrdenia preukazovala listinnými dôkazmi: lekárskou správou od očnej kliniky VESELY, kde bol vyslovený záver o pravdepodobnom vzniku refrakčného prekvapenia a ako jedno z riešení bola odporúčaná kapsulotómia, resp. prídavné šošovky, ďalej lekárskou správou od očnej kliniky NeoVízia, z ktorej vyplynulo, že žalobkyňa sa už podrobila sekundárnej implantácii šošoviek a zákroku YAG kapsulotómia a predovšetkým ťažiskovým dôkazom, a to Oznámením Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o výsledku prešetrenia podnetu žalobkyne z roku 2019. Poukázala tiež na to, že odborný názor W.. O. a záver Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý vykonal v rámci zákonného postupu objektívne šetrenie, sú konzistentné. Žalovaný sa v konaní bránil a považoval závery úradu za irelevantné. Mal za to, že ide v danej veci o rozdielnosť dvoch odborných názorov (úradu a žalovaného) pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. V tejto súvislosti súd prvej inštancie na návrh žalobkyne vykonal dokazovanie oboznámením sa so spisom vo veci podnetu žalobkyne, vedeným na Úrade pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pod č. 13510/2019/102 (prešetrenie poskytovania zdravotnej starostlivosti za obdobie od 28.8.2018 do 18.6.2019). Zo spisovaného materiálu zistil, že obsahuje okrem iného zdravotnú dokumentáciu žalobkyne, stanovisko žalovaného ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, aj spoločnosti MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. a stanovisko konzultanta. Žalovaný v rámci uvedeného prešetrenia, ako aj v prejednávanej veci argumentoval rovnakými skutočnosťami a predkladal rovnaké listinné dôkazy o meraní a vyšetrení žalobkyne, avšak okrem už prezentovaných tvrdení a totožných listinných dôkazov v prejednávanej veci nenavrhol iné dôkazy, napr. výsluchy svedkov, odborné vyjadrenie alebo návrh na znalecké dokazovanie. Na podporu svojho odborného názoru teda neponúkol iné dôkazy, ktorými by v rámci svojej procesnej obrany zistenia úradu, ako aj odborný názor W.. O. spochybnil, prípadne vyvrátil.

17. Súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, aj vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že žalovaný pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v rámci predoperačného vyšetrenia

žalobkyne dňa 28.8.2018 nepostupoval lege artis, keď bolo identifikované jeho pochybenie, teda konanie v rozpore so zákonom, ktoré vyhodnotil ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne. Z uvedeného dôvodu nevykonal ani žalobkyňou navrhované znalecké dokazovanie, nakoľko ho považoval za nadbytočné, pričom sám žalovaný znalecké dokazovanie ani nenavrhol. Keďže žalovaný neprijal svoje zavinenie za neoprávnený zásah, súd prvej inštancie poukázal na to, že zodpovednosť uvedená v § 13 Občianskeho zákonníka je zodpovednosťou objektívnou, čo znamená, že sa nevyžaduje jej zavinenie a táto zodpovednosť nemôže byť vylúčená ani dôkazom ospravedlniteľného omylu. Uvedené vyplýva z faktu, že nemajetková ujma na osobnosti postihnutej fyzickej osoby je pre rovnako závažná bez ohľadu na to, či konal pôvodca zásahu zavinené alebo nie. Subjektívny prvok zavinenia má potom význam iba pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch.

18. Z dôvodu, že žalovaný dňa 28.8.2018 svojim protiprávnym konaním, spočívajúcim v nerešpektovaní zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v značnej miere zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, do jej telesnej integrity, a to nielen zhoršením zdravia, ujmu na zdraví v psychickej sfére, ale aj stratou očakávaného zlepšenia zdravia, vyhodnotil súd prvej inštancie žalobkyňou uplatnený nárok ako dôvodný. Ďalej uviedol, že žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, pričom pre určenie primeraného zadosťučinenia sú v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka taxatívne uvedené dve kritériá, a to jednak závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj okolností, za ktorých k porušeniu došlo, keď výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje so zreteľom na intenzitu, rozsah, na jej ohlas, ako aj dĺžku trvania. Dodal, že v danom prípade už nebolo logicky možné, aby žalovaný upustil od neoprávnených zásahov, alebo aby tieto následky odstránil, preto bolo namieste použitie § 13 Občianskeho zákonníka, a teda právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý spôsob bol podľa názoru súdu prvej inštancie jediný možný v prípade, ak došlo k už nezvratnému stavu v zdravotnom stave fyzickej osoby.

19. Vo vzťahu ku kritériu závažnosti uviedol, že toto sa posudzuje so zreteľom na intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj dĺžku trvania, pričom žalobkyňa intenzitu nemajetkovej ujmy popísala vo svojej výpovedi. Zrak je zmyslom, ktorý je pre život človeka absolútne podstatný pri každej jednotlivjej činnosti. Zdravotný stav sa žalobkyňi skomplikoval a bol horší ako pred predoperačným vyšetrením, keď ho žalovaný neoprávneným zásahom zásadným spôsobom ovplyvnil. Na strane žalobkyne nastal stav, kedy ako uviedla, prestala dôverovať zdravotníckej inštitúcii, zneistilo ju to v jej právach obracať sa na zdravotnícku inštitúciu v ďalšom lekárskom postupe, ktorý bol potrebný, dostala sa do pochybností. Žalobkyňa je nútená neustále riešiť svoj zdravotný stav, zažívať neistotu ohľadom budúceho vývoja, bojí sa navštíviť očné kliniku a v dôsledku negatívnych skúseností s postupom u žalovaného má strach absolvovať operačné zákroky. Má obavu z trvalej straty zraku, čo ju tiež ovplyvňuje pri rozhodovaní či ďalej absolvovať zákroky. Uvedené vyvolalo u nej nedôveru k lekárskeým zákrokom, neistotu v tom, že jej môžu pomôcť, trpela tým, zažívala traumy, strach a prejavilo sa to na jej zdravotnom stave, ako opísala svedkyňa Paxnerová, pričom ide o dôsledok nesprávneho vyšetrenia u žalovaného. Súd prvej inštancie však zároveň konštatoval, že žalobkyňa svoje tvrdenie o tom, že mala panické stavy neobjektívizovala žiadnym dôkazom.

20. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je postačujúca. Deštruktívnu ujmu, ktorá žalobkyňi vznikla, pričom sa jedná o najdôležitejší zmyslový orgán človeka, by aj každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú. Žalobkyňa sa riešením svojho zdravotného stavu v súvislosti s nesprávne poskytnutou zdravotníckou starostlivosťou zaoberá od roku 2018; v roku 2019 absolvovala zákrok prídavnej šošovky, v rokoch 2020 a 2021 zákrok YAG kapsulotómia. Nemajetková ujma vyjadruje náhradu za pocity frustrácie, stresu, neistoty, zmeny, ktoré nastali počas daného obdobia po vyšetrení a po operácii vykonanej na jeho základe, a to tak v pracovnom, ako aj v súkromnom živote. Vzhľadom na závažnosť ujmy a odstup času (4 roky) od zásahu, bolo podľa názoru súdu prvej inštancie aj prípadné morálne zadosťučinenie nepostačujúce a dôvodné bolo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď navyše žalovaný, podľa tvrdenia žalobkyne, dosiaľ v tejto súvislosti žalobkyňu nekontaktoval ani sa sám nepokúsil aktívne navrhnúť nejakú formu morálneho zadosťučinenia za pochybenie, ktorého sa dopustil. Poukázal na to, že v prípadoch nemajetkovej ujmy v peniazoch nejde iba o hmotnú satisfakciu, ale predovšetkým o gesto slušnosti a spravodlivosti, ktoré však nemožno žiadnym spôsobom odčiniť.

21. Pri určení výšky peňažnej náhrady prihliadol na následok, ktorý bol len čiastočne napravitelný, pričom v čase rozhodovania bol zrak žalobkyne čiastočne sanovaný k potrebám jej bežného života, nedošlo ku strate zraku, ale pri úkonoch ako čítanie knihy, príprava materiálov v pracovnej oblasti, používanie auta, sa nedosiahol stav ani ako pred prvotnou operáciou, čo žalobkyňu v bežnom živote a v aktivitách podstatne ovplyvňuje v porovnaní s obdobím pred absolvovaním vyšetrenia a prvotnej operácie. Vo vzťahu k posúdeniu okolností, za ktorých k porušeniu došlo uviedol, že zavinené konanie nastalo u žalovaného, ktorý je zdravotníckym zariadením poskytujúcim zdravotnú starostlivosť, teda súbor pracovných činností, ktoré vykonávajú zdravotnícki pracovníci s cieľom predĺženia života fyzickej osoby, zvýšenia kvality života a zdravého vývoja budúcich generácií. Zdravotná starostlivosť zahŕňa prevenciu, dispenzarizáciu, diagnostiku, liečbu, medicínsky výskum a ošetrovateľskú starostlivosť, pričom liečba je vedomé ovplyvnenie zdravotného stavu osoby s cieľom navrátiť jej zdravie, zabrániť ďalšiemu zhoršovaniu jej zdravotného stavu alebo zmierniť prejavy a dôsledky jej choroby; poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Súd prvej inštancie ozrejmlil, že zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonávajú zdravotné výkony na správne určenie choroby, so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby, pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

22. Doplnil, že z tohto pohľadu bolo nutné posudzovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti a ktoré odôvodňujú aj výšku primeraného zadosťučinenia. Žalobkyňa dôvodne očakávala, že jej bude žalovaným poskytnutá správna zdravotná starostlivosť s cieľom navrátiť jej zdravie, prípadne zabrániť ďalšiemu zhoršovaniu jej zdravotného stavu, zmierniť prejavy jej ochorenia a zlepšiť komfort súkromného a pracovného života. Zlyhaním faktora na strane žalovaného došlo však k opaku, keď namiesto zlepšenia zdravotného stavu došlo ku zhoršeniu a k vzniku následku v podobe refrakčného prekvapenia a s tým spojených ďalších riešení tohto stavu, najskôr na jednom a následne aj na druhom oku. Mal za zrejmé, že napriek očakávaniam pacientov nie je vždy možné ani pri maximálne vynaloženom úsilí dosiahnuť u pacienta vždy výsledok 100 %; vzhľadom k tomu, že každý ľudský organizmus je jedinečný a prirodzene reaguje inak na liečbu aj zákrok, a preto komplikácie po zákroku nemožno úplne vylúčiť. Žalobkyňa ako každý iný pacient očakávala v zdravotníckom zariadení odbornú pomoc s cieľom zlepšenia zdravotného stavu, namiesto toho bol však postupom žalovaného následok opačný, jej stav sa skomplikoval, musela a musí ho dlhodobo riešiť, psychicky ju to zasahuje. Bol preto názoru, že objektívne možno posudzovať stav, ktorý pre žalobkyňu nastal, ako šok, stres, prekvapujúcu a nečakanú situáciu.

23. Poukázal na to, že žalovaný je všeobecne známym poskytovateľom zdravotníckej starostlivosti a v regióne vykonáva množstvo očných operačných zákrokov a vyšetrení, z čoho je možné usudzovať, že má dostatočné skúsenosti aj s prípadnými predoperačnými a pooperačnými komplikáciami, aj so štandardnými pooperačnými následkami, konkrétne aj v podobe refrakčného prekvapenia. Ako však žalobkyňa uviedla v žalobe, o uvedenej možnosti však v písomnom poučení ani v ústnom vysvetlení zo strany žalovaného nič uvedené nebolo. Žalovaný okrem popretia tvrdení žalobkyne dôkazy na svoju obranu nenavrhol. Súd prvej inštancie zdôraznil, že refrakčné prekvapenie ako možnú komplikáciu nemožno úplne vylúčiť, ale je potrebné odlišovať, či uvedený jav nastal prirodzene ako stav, keď pri maximálnom možnom zachovaní všetkých potrebných vstupov, procesov a vylúčení iných premenných pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, sa jedná o reakciu živého organizmu, teda do určitej miery prirodzený jedinečný proces, a to aj pri zachovaní správnej zdravotníckej starostlivosti, alebo sa jedná o stav, ako v danom prípade, ktorý nastal v dôsledku neoprávneného konania žalovaného, a to nesprávnym výpočtom pri predoperačnom vyšetrení.

24. Vychádzajúc z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že suma 8.000 eur je primeraná okolnostiam a rozsahu ujmy, ktorú v čase rozhodovania pocítovala žalobkyňa a zohľadňuje spravodlivo všetky posudzované atribúty aj vo vzťahu ku rozhodovacej činnosti súdov o výške nemajetkovej ujmy, keď neoprávneným zásahom je ujma spočívajúca v smrti blízkej osoby, rodinného príslušníka, prípadne nároky na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorých výška je posudzovaná podľa základného bodového ohodnotenia v príslušnej položke podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, konkrétne za poranenie oka vyžadujúce jeho vyňatie ihneď po úraze vrátane operácie. Záverom dodal, že žalovaný mohol a mal za daných okolností prejavovať väčšiu snahu o nielen morálne zadosťučinenie (ospravedlnenie), ale aj o mimosúdne vyrovnanie, alebo doriešenie veci poskytnutím včasného a adekvátneho podporného riešenia zdravotného stavu žalobkyne, prípadne formou finančného zadosťučinenia, keď už

z dôkazov existujúcich pred podaním predmetnej žaloby bez väčších pochybností vyplynulo pochybenie žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a jeho zodpovednosť, čo tiež súd prvej inštancie zväzil pri určení výšky finančného zadošťučinenia.

25. Na základe uvedeného súd prvej inštancie za použitia § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3, § 100 ods. 1, ods. 2, § 101 Občianskeho zákonníka a § 4 ods. 3 a § 6 zákona č. 576/2004 Z. z. žalobe v časti vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 8.000 eur. Nakoľko si žalobkyňa uplatnila žalobným nárokom sumu 20.000 eur, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnej výške nároku, keď základ nároku bol jednoznačne daný a výška nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu; žalobkyňa bola preto v spore plne úspešná.

26. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku (výrok I.) ako aj proti výroku o trovách konania (výrok III.) podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť, eventuálne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

27. Namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch nesprávny a nezákonný. Zdôraznil, že žalobkyňou uplatňovaný nárok v celom rozsahu neuznáva, nakoľko mal za to, že takýto nárok žalobkyni nevznikol a ani nebol preukázaný v konaní relevantnými dôkazmi, pričom bol názoru, že žalobkyni poskytol zdravotnú starostlivosť lege artis. S poukazom na § 220 ods. 2 C. s. p. a judikatúru Ústavného súdu SR súdu prvej inštancie vytkol, že odôvodnenie rozsudku je v napadnutých častiach nepreskúmateľné a nepresvedčivé. Dal do pozornosti, že v rámci vyšetrenia dňa 28.8.2018 boli žalobkyni uskutočnené aj merania nevyhnutné na rozhodnutie o tom, či môže absolvovať operačný zákrok, medzi ktoré možno zaradiť aj meranie IOL Master SRK-T aj SRK II, pričom z lekárskej správy možno jednoznačne usúdiť, že ošetrujúci zdravotnícky pracovník zobral v rámci daného vyšetrenia do úvahy aj skutočnosť, že žalobkyňa v roku 2005 absolvovala refrakčný operačný zákrok obidvoch očí metódou PRK (táto skutočnosť bola v lekárskej správe z vyšetrenia uvedená viackrát).

28. Zdôraznil, že žalobkyňa bola v súvislosti s predoperačným vyšetrením ústne a aj písomne poučená v zmysle § 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o anamnéze, fyzikálnom vyšetrení, o všetkých ďalších vyšetrovacích metódach a o príslušných možnostiach farmakologickej a chirurgickej liečby, aj o možných následkoch a rizikách poskytnutia a odmietnutia zdravotnej starostlivosti, pričom s navrhovanými postupmi slobodne súhlasila, čo potvrdila svojim podpisom. Dodal, že ošetrujúci lekár v rámci predmetného vyšetrenia so žalobkyňou osobitne preukázateľne prediskutoval operačný postup a riziká zákroku, typy umelých vnútroočných šošoviek, ich výhody a nevýhody, prekonzultoval aj tzv. halo a glare efekt po zákroku a tiež vnímanie sklovcových zákalov, čo preukazuje lekárska správa z vyšetrenia zo dňa 28.8.2018, ktorú žalobkyňa podpísala. Bol preto názoru, že si splnil povinnosť v zmysle § 6 zákona č. 576/2004 Z. z. a obsah informovaného súhlasu zodpovedá zákonom prezumovaným obsahovým požiadavkám poučenia pacienta, pričom žalobkyni poskytol zdravotnú starostlivosť len v rozsahu predoperačného vyšetrenia, keďže operačný zákrok absolvovala u iného poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Dal do pozornosti, že v súlade s lekárskou správou z prvého pooperačného vyšetrenia zo dňa 26.10.2018 mala žalobkyňa centrálnu zrakovú ostrosť do diaľky pravého oka 60 % a centrálnu zrakovú ostrosť ľavého oka 100 % bez korekcie, pričom pred operačným zákrokom mala centrálnu zrakovú ostrosť pravého oka bez korekcie 10 % a s korekciou -7,0 dpt mala centrálnu zrakovú ostrosť 30 % (amblyopia), z čoho jasne vyplýva, že po operácii došlo k zlepšeniu centrálnej zrakovosti o 30 % oproti stavu pred operáciou, preto nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že zdravotný stav žalobkyne po absolvovaní predoperačného očné vyšetrenia „bol horší ako pred predoperačným vyšetrením“.

29. Namietol taktiež skutkový záver súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že mal za preukázané, že žalobkyňa podstúpila dňa 22. a 23.10.2018 operačný zákrok u MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. s tým, že „nebude nosiť okuliare“ (ods. 18 napadnutého rozhodnutia), keď uviedol, že

išlo len o subjektívne tvrdenie žalobkyne, ktoré nevyplývalo zo žiadneho dôkazu. Rovnako nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého pri riešení pooperačného stavu žalobkyne neponúkol adekvátny prístup a riešenie tejto situácie a tak žalobkyňa stratila dôveru voči žalovanému, aj operatérovi (ods. 18 napadnutého rozhodnutia), keď z obsahu lekárskeho správ zo dňa 29.11. a 11.12.2018 vyplynulo, že spoločnosť MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. ponúkla žalobkyni riešenie napr. formou ďalšej konzultácie s W.. Ď., ako aj formou YAG kapsulotómie; žalobkyňa sa však dobrovoľne rozhodla neabsolvovať ďalšiu zdravotnú starostlivosť u žalovaného, resp. v zariadení MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o. a túto absolvovala u iných poskytovateľov, vrátane YAG kapsulotómie. Rozporoval aj záver súdu prvej inštancie o tom, že pri poskytovaní zdravotníckej starostlivosti v rámci predoperačného vyšetrenia zo dňa 28.8.2018 nepostupoval lege artis (ods. 31 napadnutého rozhodnutia), nakoľko v rámci daného vyšetrenia vykonal všetky štandardné postupy, čo vyplýva aj z lekárskej správy. Vo vzťahu k záverom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, na ktoré súd prvej inštancie pri uvedenom závere poukázal uviedol, že s týmito nesúhlasí.

30. Zdôraznil, že pri vyšetrení vykonal všetky štandardné postupy smerujúce k výpočtu dioptrickej mohutnosti umelej vnútroočnej šošovky aj s využitím rozsiahlych empirických skúsenosti ošetrojúceho lekára s obdobnými prípadmi akým bola pacientka, keď výpočet biometrickej hodnoty vnútroočných šošoviek uskutočnil v oboch režimoch, t. j. aj v režime zohľadňujúcom absolvovanie refrakčného zákroku, ako aj v režime, ktorý nezohľadňuje absolvovanie refrakčného zákroku. Bol názoru, že v prípade oboch režimov je biometrická hodnota vnútroočných šošoviek absolútne rovnaká. Poukázal na to, že samotný úrad v Oznámení konštatoval, že refrakčné prekvapenie je jednou z možných komplikácií po operácii katarakty s implantáciou vnútroočnej šošovky, pričom ide o stav, ktorý je možné riešiť buď pomocou laserovej korekcie, alebo implantáciou tzv. add on vnútroočnej šošovky. Mal za to, že toto tvrdenie úradu spochybňuje jeho záver uvedený v Oznámení, kde ako možné pochybenie uvádza práve refrakčné prekvapenie, ktoré je v zmysle uvedeného vyjadrenia jednou z možných komplikácií spojenou s absolvovaním operačného zákroku sivého zákalu a je ho možné riešiť, čiže nejde o irreverzibilný stav. Riziko výskytu tejto pooperačnej komplikácie zvyšuje aj predchádzajúce absolvovanie refrakčného operačného zákroku, čo bol prípad Žalobkyne. Zároveň dal do pozornosti, že úrad neuviedol, aký mal byť použitý vzorec a rovnako neuviedol ani to, že v prípade, ak by bol pri výpočte mohutnosti šošovky použitý „správny“ vzorec, či by v danom prípade nenastala predmetná pooperačná komplikácia. Uzavrel, že v danom prípade sa jedná o rozdielnosť odborného názoru Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a odborného názoru žalovaného.

31. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na to, že v rámci rozhodovacej praxe príslušných orgánov (aj súdov) môže spôsobovať problém, že na riešenie pacientovho zdravotného problému nie je v radoch odborníkov jednotný názor, pričom súd by mal pri komplikovaných prípadoch zisťovať, či na riešenie zdravotného problému pacienta existuje v odbornej obci jednotný názor a pokiaľ nie, ktorému z viacerých názorov je prisudzovaná vyššia miera relevancie. Vzhľadom na uvedené bol názoru, že postupoval lege artis - v súlade so stavom súčasných odborných poznatkov a zručností, znamená zo širšieho pohľadu zabezpečiť pacientom tú najlepšiu zdravotnú starostlivosť po stránke technickej a vedomostnej, pričom pri predoperačnom vyšetrení zabezpečil správny liečebný postup a vyvinul maximálne úsilie pre dosiahnutie čo najpriaznivejšieho výsledku liečby ochorenia žalobkyne. Rovnako mal za to, že každý zdravotný výkon so sebou nesie určité riziko neúspechu, či komplikácií a to navzdory tomu, že postup zdravotníckeho pracovníka bol odborne správny, preto zodpovednosť v súvislosti s poskytovaním zdravotníckych služieb je primárne zodpovednosťou za odborne správny postup a nie za výsledok.

32. Odmietol tiež záver súdu prvej inštancie, že svojím protiprávnym konaním v značnej miere zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, do jej telesnej integrity nielen zhoršením zdravia, ujmou na zdraví v psychickej sfére, ale aj stratou očakávaného zlepšenia zdravia (ods. 32 napadnutého rozhodnutia), nakoľko aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy bez toho, aby vykonané dokazovanie preukázalo naplnenie podmienok na záver o existencii nemajetkovej ujmy. Bol názoru, že súd prvej inštancie bez bližšieho odôvodnenia prevzal a osvojil si subjektívne tvrdenia žalobkyne, ktoré však neboli preukázané a objektivizované dôkazmi (ods. 34 napadnutého rozhodnutia). Rozporoval záver súdu prvej inštancie, že nemajetková ujma vyjadruje náhradu za pocity frustrácie, stresu, neistoty, zmeny, ktoré nastali počas daného obdobia po vyšetrení

a po operácii vykonanej na jeho základe, tak v pracovnom, ako aj v súkromnom živote (ods. 36 napadnutého rozhodnutia) a poukázal na to, že z obsahu výsluchu žalobkyne vyplynulo, že doposiaľ je zamestnaná u rovnakého zamestnávateľa, na rovnakej pracovnej pozícii na akej pracovala aj pred absolvovaním daného vyšetrenia a rovnako doposiaľ vykonáva aj pôvodnú podnikateľskú činnosť. Súdu prvej inštancie vytkol aj záver, že žalobkyni vznikla v súvislosti s predmetným vyšetrením „deštruktívna ujma“, keď p žalobkyňa vo výsluchu uviedla, že zrak jej umožňuje viesť motorové vozidlo a doposiaľ disponuje vodičským oprávnením. Dodal, že závery súdu prvej inštancie o stave zraku žalobkyne uvedené v odseku 37 napadnutého rozhodnutia boli posudzované len na základe subjektívneho hodnotenia žalobkyne bez toho, aby boli jej tvrdenia objektivizované, resp. preukázané lekárskymi správami, z ktorých posledná žalobkyňou predložená lekárska správa bola z októbra 2021.

33. Argumentoval, že rozhodujúcim znakom na určenie toho, či poskytovateľ postupoval správne, nie je len výsledný zdravotný stav pacienta po zákroku (jeho zhoršenie, objavenie sa nových komplikácií či nových ochorení). Zhoršenie zdravotného stavu môže byť totiž vyvolané samotnými somatickými dispozíciami (napr. nesprávnym užívaním liekov, rizikovým životným štýlom a zlovykmi, ako je napr. fajčenie), preto je pri posudzovaní otázky, či poskytovateľ postupoval správne, nevyhnutné brať do úvahy aj tieto aspekty. S ohľadom na uvedené dal do pozornosti, že žalobkyňa mala v rámci predoperačného vyšetrenia diagnostikované viaceré oftalmologické diagnózy a v roku 2005 absolvovala refrakčný operačný zákrok, čo môže zvýšiť riziko vzniku pooperačnej komplikácie, ktorou je refrakčné prekvapenie. Zotrval na tom, že žalobkyňa bola informovaná v dostatočnej miere, čo potvrdil aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý to v Oznámení aj výslovne uviedol. Nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie o výške primeranej nemajetkovej ujmy (ods. 41 napadnutého rozhodnutia). Bol názoru, že rozhodovanie súdu o priznaní konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe dokazovania zameraného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje poškodeného a žalobkyňa toto dôkazné bremeno neuniesla.

34. Bol názoru, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený, keď súd prvej inštancie dostatočne nezrejmlil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené závery takým spôsobom, aby výsledok jeho rozhodovacej činnosti vo vzťahu k napadnutým výrokom bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený, keďže obsahuje prevažne len tvrdenia a argumenty žalobkyne, ktoré si súd prvej inštancie osvojil bez toho, aby boli preukázané dôkazmi. Dôvodil, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil akým konkrétnym spôsobom mal predoperačným očným vyšetrením zasiahnuť do osobnosti žalobkyne a akým konkrétnym spôsobom zasiahlo dané vyšetrenie osobnosť žalobkyne, pričom nedostatočným odôvodnením a nepreskúmateľnosťou rozhodnutia bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Bol tiež názoru, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti trpí napadnuté rozhodnutie aj inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Mal za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, napr. pokiaľ ide o predoperačné vyšetrenie a jeho vplyv na zdravotný stav žalobkyne, ako aj vývoj zdravotného stavu žalobkyne po absolvovaní vyšetrenia, vplyv vyšetrenia na osobnosť žalobkyne a pod. a tak na základe nesprávneho hodnotenia dôkazov dospel k nesprávne zistenému skutkovému stavu. Dodal, že súd prvej inštancie vec tiež nesprávne právne posúdil, a to vo vzťahu k vzniku a výške nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy a v neposlednom rade vo vyhovujúcom výroku a vo výroku, ktorým priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnej výške 100%, nakoľko tento výrok je v rozpore s § 255 C. s. p..

35. Žalobkyňa sa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného stotožnila s napadnutým rozhodnutím a mala za to, že je vecne správne, zákonné, spravodlivé a netrpí žiadnou zo žalovaným vytýkaných väd. Odmietla odvolanie ako celok a rozporovala všetky žalovaným uvedené výhrady. Uviedla, že skutočnosť, či žalovaný pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti postupoval lege artis, bola zásadnou otázkou a podmienkou uplatneného nároku a v konaní bola nepochybne preukázaná, pričom však žalovaný svoje tvrdenia o správne poskytnutej starostlivosti ani v najmenšom nepreukázal. Poukázala na skutočnosť, že v konaní predložila Oznámenie o výsledku prešetrenia podnetu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. 6423/2021/102, PO 963/2019, 46106/2021, podľa ktorého bolo identifikované pochybenie pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti u žalovaného a súd prvej inštancie sa tiež oboznámil so spisovým materiálom, na základe ktorého uvedený úrad Oznámenie vydal. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že ide v danej veci len o rozdielnosť dvoch odborných názorov (úradu a

žalovaného) pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, keď dala do pozornosti, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou je jedinou inštitúciou oprávnenou na základe platného práva skúmať a vyjadrovať sa k správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti, pričom odborný názor žalovaného je stále iba jeho subjektívnym odborným názorom, ktorý navyše v situácii, kedy je atakovaný jeho liečebný postup, je celkom zjavne irelevantný a neobjektívny.

36. Dodala, že tvrdenia žalovaného ohľadom predoperačného vyšetrenia a ohľadom predchádzajúceho poučenia sú v kontexte nesprávnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti čistými špekuláciami a odvádzaním pozornosti od jedinej podstatnej otázky - nesprávnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti, ktorá bola jednoznačne preukázaná. Vo všeobecnosti platí, že ak by aj poučenie podľa § 6 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. bolo správne a úplné, aj tak v konkrétnom prípade môže dôjsť k nesprávnemu poskytnutiu zdravotnej starostlivosti, argumentáciu žalovaného preto vyhodnotila ako tendenčnú a účelovú. Ostro odmietla spochybnenie ujmy, ktorú utrpela, keď bola názoru, že táto bola riadne preukázaná a dala do pozornosti, že v konaní navrhla dôkazy, ktoré boli vykonané a bola vypočutá svedkyňa, ktorá ujmu žalobkyne výpoveďou potvrdila, pričom tvrdenia žalovaného označila za rozporné s objektívne danou realitou. V súvislosti so spochybňovaním jej vnútorného prežívania a pocitov, previazaných na skúsenosť s nesprávnym poskytnutím starostlivosti zo strany žalovaného zdôraznila, že ide o skutočnosti, ktoré objektívne nie je možné dokázať „vonkajším spôsobom“, keďže ide o vnútorné prežívanie osoby, vnútorné pocity, ktoré sa môžu objaviť v ktorýkoľvek okamih alebo môžu konzistentne pretrvávať dlhé časové úseky. Za nelogické označila tvrdenie, že keď takmer prišla o zrak, v pohode si naďalej bez obáv žije, pracuje a nemá strach z operačného riešenia problémov, ktoré zapríčinil žalovaný, pričom tak ako uviedol súd prvej inštancie v odseku 40 napadnutého rozhodnutia, dôvodne očakávala, že jej bude žalovaným poskytnutá správna zdravotná starostlivosť s cieľom navrátiť jej zdravie, prípadne zabrániť ďalšiemu zhoršovaniu jej zdravotného stavu a zmierniť prejavy jej ochorenia, zlepšiť komfort jej súkromného a pracovného života. Zlyhaním faktora na strane žalovaného došlo ale ku opaku, jej stav sa skomplikoval, musela a musí ho dlhodobo riešiť, psychicky ju to zasahuje. Za podstatné považovala, že ide o základný ľudský zmysel - zrak, bez ktorého je fungovanie človeka zásadne zhoršené.

37. Mala za to, že žalovaný nepreukázal, že by ju o existujúcich rizikách objektívne poučil, obmedzil sa len na popretie žalobných tvrdení a dôkazy na svoju obranu ani nenavrhol. Teoretizovanie žalovaného v odvolaní predstavuje len súhrn jeho názorov a samo o sebe nemôže zvrátiť záver o nesprávnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalovaným. Ako súd prvej inštancie správne uviedol, žalovaný nenavrhol žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení, zatiaľ čo sama dôkazy predložila, navrhla a svoje tvrdenia riadne preukázala. V súvislosti s priznanou nemajetkovou ujmu uviedla, že vzhľadom na ujmu, ktorú utrpela a stále ju znáša, nie je celkom uzrozumená s priznanou výškou náhrady, avšak podaním žaloby nesledovala majetkové ciele, ale principiálne hľadisko v podobe poskytnutia zadostučinenia, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie prijala, nepovažovala preto za potrebné vyjadrovať sa k spochybňovaniu výšky náhrady v odvolaní inak ako tak, že napadnutý rozsudok považuje aj v tomto smere za spravodlivý (vzhľadom na okolnosti) a najmä vecne správny a zákonný.

38. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na všetkých skutkových a právnych tvrdeniach uvedených v odvolaní a rozporoval tvrdenia žalobkyne, ktoré uviedla vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného. Nesúhlasil s tým, že správnosť, resp. nesprávnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti zo strany žalovaného je zásadnou otázkou a základnou podmienkou pre uplatnenie nároku žalobkyňou voči žalovanému, keď predmetná otázka je len jednou z otázok, resp. podmienok prezumovaných zákonom na vznik žalobkyňou uplatneného nároku a opätovne zdôraznil, že má za to, že zdravotnú starostlivosť poskytol žalobkyňi lege artis. Rovnako zopakoval, že žalobkyňa bola v rámci vyšetrenia ústne aj písomne poučená v zmysle § 6 zákona č. 576/2004 Z. z., čo bolo preukázané lekárskou správou zo dňa 28.8.2018, pričom žalobkyňa sa aj napriek poučeniu a informáciám o zdravotnej starostlivosti sama a bez akéhokoľvek nátlaku rozhodla dobrovoľne absolvovať predoperačné očné vyšetrenie a následne aj operačný zákrok sivého zákalu. Sumarizujúc bol názoru, že žalobkyňi sa nepodarilo preukázať naplnenie jednotlivých zákonom požadovaných zložiek zodpovednosti žalovaného za vznik nemajetkovej ujmy žalobkyne, a teda uplatnený nárok žalobkyňi nevznikol.

39. Žalobkyňa sa k odvolacej replike žalovaného nevyjadřila.

40. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1

C. s. p.) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.7.2025 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

41. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

42. Pretože sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov. Vo vzťahu k podstatným odvolacím tvrdeniam žalovaného o splnení si informačnej povinnosti podľa § 6 zákona č. 576/2004 Z. z., o postupe lege artis pri predoperačnom vyšetrení žalobkyne a o nedostatočnom preukázaní predpokladov a výšky nemajetkovej ujmy a ich nesprávnom právnom posúdení, ako aj o nesprávnom právnom posúdení trov konania odvolací súd podotýka, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhoveniu žalobe v časti o zaplatenie 8.000 eur a k priznaniu trov konania žalobkyni v plnej výške.

43. Pokiaľ ide o tú časť odvolacej argumentácie žalovaného, ktorá sa týkala nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku a tým porušeného práva žalovaného na spravodlivý proces, je potrebné uviesť, že hoci právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, táto judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 9.12.1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko zo dňa 9.12.1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko zo dňa 29.5.1997; Higgins c. Francúzsko zo dňa 19.2.1998). Súd musí odpovedať na podstatné a právne významné skutočnosti a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie ich existencie, inak by sa dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale i Čl. 6 ods. 1 Dohovoru s tým, že súčasťou obsahu týchto základných práv je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo väzbe s predmetom konania (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/2009, sp. zn. III. ÚS 95/2006 a sp. zn. III. ÚS 260/2006).

44. Preskúmaním tejto časti odvolacieho argumentu žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, tieto adekvátne vysvetlil, pričom s argumentami strán konania sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, objasňujúce skutkový a právny základ jeho rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

45. Odvolací súd preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozsudku. Hodno tiež uviesť, že za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka konania (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

46. V nadväznosti na námietky žalovaného, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, odvolací súd konštatuje, že

žiadne pochybenie v hodnotení skutkového stavu, ani v právnom posúdení v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nezaznamenal.

47. Na podporu záverov súdu prvej inštancie, v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorý namietal záver súdu prvej inštancie o postupe žalovaného non lege artis pri predoperačnom vyšetrení dňa 28.8.2018 odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní otázky správnosti žalovaným poskytnutej zdravotnej starostlivosti z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého žalobkyňa na preukázanie svojho tvrdenia o zásahu do práva na ochranu osobnosti, konkrétne do jej telesnej integrity, produkovala vlastnú výpoveď, navrhla aj výpoveď svedkyne B. a predložila aj listinné dôkazy, v rámci ktorých bola aj správa Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý konštatoval postup žalovaného non lege artis. Záver prijatý súdom prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania je v súlade so zásadami logiky a zodpovedá zistenému skutkovému stavu, keď sa vykonanými dôkazmi zaoberal jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti.

48. Hodno uviesť, že procesný úspech strany v sporovom konaní je podmienený unesením dvoch bremien, jednak ide o bremeno tvrdiť skutočnosti procesného útoku, resp. procesnej obrany a zároveň bremeno tvrdené skutočnosti preukázať. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu a dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

49. Hoci v prejednávanej veci žalovaný rozporoval tvrdenia žalobkyne o postupe non lege artis pri predmetnom vyšetrení, ako aj žalobkyňou predložené dôkazy (najmä záver Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou), nepredložil ani nenavrhol v konaní okrem výpočtu dioptrickej mohutnosti vnútroočnej šošovky počas predmetného predoperačného vyšetrenia žiadny iný dôkaz, na čo poukázal aj súd prvej inštancie a teda neunesol dôkazné bremeno vznesenej procesnej obrany, čo v spojení s preukázaním nároku zo strany žalobkyne nevyhnutne rezultovalo do záveru, že pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalovaný porušil povinnosti uvedené v § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z..

50. Odvolací súd dáva do pozornosti, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou skúmal práve žalovaným v rámci vyšetrenia dňa 28.8.2018 vykonaný biometrický výpočet dioptrickej mohutnosti vnútroočnej šošovky, pričom dospel k záveru o tom, že žalovaný pri ňom nezohľadnil predchádzajúci refrakčný zákrok na rohovke žalobkyne v roku 2005, čo viedlo k následným zdravotným komplikáciám u žalobkyne.

51. S ohľadom na žalovaným neunesenú povinnosť dôkazného bremena neobstoja potom tvrdenia žalovaného v rámci odvolacej argumentácie, že pri danom výpočte vzal do úvahy aj skutočnosť, že žalobkyňa v roku 2005 absolvovala refrakčný operačný zákrok obidvoch očí, že záver Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou je len iným odborným názorom na predmetnú problematiku, bez uvedenia „správneho“ vzorca výpočtu, ani že mal byť vzaté do úvahy aj možné somatické dispozície, ako dôvod zhoršenia zdravotného stavu.

52. Bez právnej relevancie je aj námietka žalovaného, že nebolo preukázané, či by ku komplikácii v podobe refrakčného prekvapenia u žalobkyne nedošlo aj pri „správnom“ výpočte vnútroočnej šošovky. Odvolací súd v zhode s argumentáciou súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že je nepochybné, že danú komplikáciu nemožno pri predmetnej operácii úplne vylúčiť, je však nevyhnutne potrebné odlíšiť, či takýto jav nastal prirodzene, ako jedinečná prirodzená reakcia organizmu aj pri zachovaní správnej zdravotnej starostlivosti, alebo v dôsledku porušenia povinnosti správne poskytnúť zdravotnú starostlivosť. Skutočnosť, že ide o komplikáciu, ktorú je možné riešiť ďalšími zákrokmi nijako žalovaného nezbavuje zodpovednosti za nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť.

53. Rovnako nedôvodný je aj poukaz žalovaného, že pri kontrolnom pooperačnom vyšetrení zo dňa 26.10.2018 bolo konštatované zlepšenie centrálnej zrakovej ostrosti žalobkyne, nakoľko z nasledujúcich vyšetrení jednoznačne vyplynulo, že následne u žalobkyne došlo k zhoršeniu videnia, pričom v konaní zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by k tomuto zhoršeniu došlo v príčinnej súvislosti s inou skutočnosťou ako s nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou zo strany žalovaného.

54. Odvolací súd dodáva, že žalovaný argumentoval aj tým, že žalobkyňa pri predoperačnom vyšetrení riadne poučil podľa § 6 zákona č. 576/2004 Z. z., avšak základom uplatneného nároku v zmysle podanej

žaloby nebolo pochybenie pri splnení informačnej povinnosti v zmysle uvedeného ustanovenia, ale porušenie povinnosti uvedenej v § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. správne poskytnúť zdravotnú starostlivosť, a to konkrétne nesprávnym výpočtom mohutnosti vnútroočnej šošovky pri biometrickom meraní v rámci predoperačného vyšetrenia, preto danú argumentáciu vyhodnotil ako nedôvodnú.

55. V súvislosti s námietkou žalovaného smerujúcou proti záveru súdu prvej inštancie o vzniku a výške nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatuje, že záver o vzniku nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie nezaložil na subjektívnych pocitoch žalobkyne, ale na komplexnom vyhodnotení predložených listín, výsluchu žalobkyne a svedkyne N.I. B., keď odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňou tvrdené následky protiprávneho zásahu žalovaného boli dostatočne uvedenými dôkazmi objektivizované. Zároveň je potrebné uviesť, že žalobkyňa nemala povinnosť preukazovať následky v iných oblastiach života, nakoľko dostatočne odôvodnila a preukázala zásah žalovaného do svojej telesnej integrity.

56. Následne súd prvej inštancie moderoval výšku žalobkyňou uplatneného regresného nároku a to s ohľadom na vyhodnotenie zákonných kritérií v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to závažnosti vzniknutej ujmy (so zreteľom na intenzitu, rozsah, ohlas a dĺžku trvania) aj okolností, za ktorých k porušeniu došlo, pričom jeho závery pri vyhodnotení daných kritérií sú komplexné a v súlade so zásadami formálnej logiky.

57. V nadväznosti na uvedené odvolací súd k argumentácii žalovaného, že žalobkyni bolo ponúknuté riešenie danej situácie dodáva, že žalobkyni ponúkla možnosť reparácie vzniknutých následkov formou YAG kapsulotómie spoločnosť MEDICAL INVESTMENTS CONSULTING GROUP s.r.o., u ktorej žalobkyňa absolvovala operačné zákroky dňa 22. a 23.10.2018, a ktorú žalobkyňa z dôvodu straty dôvery nevyužila, teda nebolo možné zohľadniť, že by sám žalovaný vynaložil či už po zistení zhoršenia zraku u žalobkyne a o to viac po závere Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou dostatočné úsilie na to, aby žalobkyni, ktorej svojím postupom spôsobil vážne zdravotné komplikácie, poskytol zadosťučinenie či už v morálnej rovine, alebo vo forme finančného zadosťučinenia.

58. Žalovaný rozporoval aj právne posúdenie trov konania, ktoré súd prvej inštancie priznal žalobkyni v rozsahu 100 % napriek skutočnosti, že jej žalobu zamietol v časti uplatneného nároku. Vo vzťahu k uvedenej námietke odvolací súd v súlade s doktrínovými stanoviskami ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít konštatuje, že v prípade tzv. nevyčísliteľných sporov, pri ktorých výška plnenia závisí výlučne od úvahy súdu, je nevyhnutné posudzovať základ uplatneného nároku a nie výšku sumy, ktorú strana žiadala priznať (viď aj nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 475/2018, zo dňa 4.2.2021, ktorý bol zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 13/2021). Preto je nutné § 255 ods. 1 C. s. p., vychádzajúci zo zásady úspechu v spore vykladať extenzívne a ak výška uplatneného nároku závisí od úvahy súdu, priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške, keďže v takomto prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu.

59. S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ ide o žalovaným uplatnený odvolací dôvod, že konanie na súde prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolací súd konštatuje, že nezistil vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel prihliadať (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

60. Pretože žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vo výroku vecne správny potvrdil.

61. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

62. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).